

Sara levele

(Felix az elbeszélő)

írta Danka Adonika

Van egy érdekes történetem Sara Stanley eltévedt leveléről. Az a levél tartalmazta Sara párizsi életét. Tudniillik ugyanis benne volt a naplója. Azt a naplót még én meg Felicity adtuk neki a párizsi iskolába való elutazásakor. Azért adtuk neki, hogy el ne felejtse, mi mindent kell majd elmesélnie, ha a nyári szünetre végre visszatér Avonlea-ba. De mivel sajnos ezen a nyáron európai körútra ment, ezért nem jöhetett el hozzánk és nem oszthatta meg velünk az élményeit. Viszont vigasztalásul elküldte egy levélben a naplóját, hogy azt olvassuk és megismerjük belőle az ottani életét. De a levele valahol elkeveredett és nem érkezett meg időben hozzánk. Elmesélem, hogyan találtuk meg. Már vártuk a jöttét, mivel Sara megírta, hogy elküldi. Felicity már le is foglalta magának, hogy előbb ő fogja elolvasni. Izgatták a párizsi divatról és a ruhaboltokról szóló legújabb hírek. Sara ugyanis megígérte neki, hogy egy pár eredeti párizsi modellt lerajzol a naplójába. Engem inkább csak az érdekelt, hogy milyen a szabad, önálló, gazdag élet. Az majdnem ki is ment a fejemből, hogy Sara tanulni ment oda. Tehát Felicity már számolta a napokat a posta érkezéséig. Amikor elérkezett a várva várt nap, Felicityvel elmentünk a postára, de ott közölték, hogy nem érkezett a számunkra a tengertúlról üzenet. Hiába kérdezősködtünk napokig, a levél csak nem került elő. Már kezdtük meggyanúsítani a postást, hogy titokban nála van és ő olvassa Sara naplóját. De ez elég valószínűtlen volt, mivel a postásnak megerőltető lett volna a sok olvasás. (Az öregúr szemüveget hordott.) Így hát más nyom után kellett néznünk. Írtunk Sarának, hogy biztosan elküldte-e nekünk, biztos jó címet írt-e le és még pár ilyen kérdés. Sara válaszából kitűnt, hogy ő ténylegesen és jól adta föl a levelet, és hogy meg van egy kicsit ijedve attól, hogy a naplója idegenek kezébe kerülhetett. Ez minket is aggasztott. Merthogy valaki másnak szállították ki, az nyilvánvaló volt. De hogy kihez, arról fogalmunk se volt. Elmentünk a postára és meghagytuk a postásnak, hogy ha érkezik a számunkra a tengertúlról üzenet, akkor azonnal értesítsenek. Pár nap múlva, amikor fölvettem a postánkat, a postás „bevallott mindent”. Azt mondta, hogy ő ismer egy másik Miss Kinget, és amikor látta a címzést, úgy gondolta, hogy jobb ha személyesen viszi el annak a bizonyos Miss Kingnek. Mivel a hölgy igen zárkózott és eléggé messze lakik tőlünk, nehezen volt elérhető számunkra. A postás a bocsánatunkat kérte, amiért ilyen meggondolatlan volt és megkérdezte jóvá teheti-e valamivel. Mire én azt mondtam, hogy ezt még meg kell beszélnem a nővéremmel. Amikor Felicity megtudta a hírt, olyan, de olyan eltökélt lett hirtelen, hogy nem tudtam, mi ütött belé. Azt mondta, hogy ő föl fogja kutatni az idegen Miss Kinget és én segíteni fogok neki. Úgy érezte, a jó híre fog kockán, ha a városban tudomást szereznek a névrokonáról. Épp ezért elmentünk a postára, és megmondtuk a kívánságunkat: senkinek sem szabad ezt a történetet elmondani. A postás megígérte, hogy hallgatni fog. Megtudakoltuk a hölgy címét és útnak eredtünk. Amikor odaértünk, meglepődtünk, mivel a leírás egy óriási villához kalauzolt minket. Akkora volt mint a fél Fehér Homok! Felicity kétkedve megnézte a címet, majd leszálltunk a kocsiról és becsöngettünk. A csöngetésre egy idős komorna jött oda a kapuhoz és megkérdezte, hogy mi járatban vagyunk, majd elkérte Felicity névjegykártyáját és bevitte a házba. Pár perc múlva visszatért és közölte, hogy az úrnője fogad minket. Amikor kinyitotta a kaput, egy gyönyörűen gondozott kert tárult a szemünk elé. A ház belülről is pompázatos volt, nem csak kívülről. Itt már kezdtünk egy kicsit megijedni. Mi van, ha ez a hölgy egy visszavonult hercegnő? Ilyen és ehhez hasonló kérdések cikáztak a fejemben és valószínűleg Felicityében is. A komorna egy tágas szalonba vezetett minket. A félhomályos szobában egy meglepően csinos, középkorú hölgy állt egy ablak mellett. A bejöttünkre felénk fordult és bíráló tekintetét végigjáratta rajtunk.

– Szóval maga az a bizonyos Miss King, ugyebár? – kérdezte Felicitytől.

– Igen – felelt Felicity.

– Gondolom, ezért jöttök! – mondta a hölgy, és felmutatta a naplót.

– Igen – kezdte Felicity –, ezt a naplót az unokahúgom írta a párizsi életéről, és most elküldte nekünk. Én Felicity King vagyok, ő pedig az öcsém, Felix King. Mi ajándékoztuk neki ezt a naplót még az elutazásakor.

– Kérem, üljenek le – váltott át hirtelen nyájas hangnemre Miss King. – Bizonyára kifárasztotta önöket ez a nagy út. Honnan is jönnek? Avonlea-ból? Az egy kisebb város? Kérem, meséljenek egy picit többet a levél, vagyis a napló írójáról! Hogy hívják? Hol él? Kivel él? Milyen a családi háttere? Mivel tölti a szabadidejét? Hogyan néz ki? Milyen a viselkedése? Milyen társadalmi rétegbe tartozik? – kérdezősködött.

Sara Stanleynek hívják. Jelenleg európai körúton van, az iskolaidőt Párizsban tölti egy olyan iskolában, ahol írónővé nevelik. A nyarakat itt a szigeten, pontosabban Avonlea-ban és Montrealban tölti. Mivel a szülei meghaltak, Sara Avonlea-ban nőtt fel a nagynénénk, Miss Hetty King felügyelete alatt. A társadalmi helyzete igen magas, mivel édesapja gazdagon hunyt el és szép kis vagyont hagyott rá. Édesapja, Blair Stanley hétéves koráig nevelte Sarát, aztán Sara idejött a szigetre, majd nem sokkal utána az édesapja meg is halt – felelte Felicity. A hölgy érdeklődéssel figyelte minden szavát, majd megszólalt:

– Be kell vallanom valamit: elolvastam Sara naplóját és nem bántam meg. Tudják, én régebben tehetséges és híres író voltam, és most, hogy elolvastam Sara naplóját, feltört bennem az írói ösztön. Sarában nagy tehetség rejlik, és én hajlandó vagyok ezt az ifjú írónőnek segíteni a talpraállásban.

Leesett az állunk. Nem erre számítottunk. Hirtelen pár perc alatt felajánlják Sarának, hogy világhírű kanadai írónő lesz belőle! Ezek után Miss King elkérte Sara elérhetőségét és a címünket is. Aztán elmagyarázta, hogyan történhetett, hogy tévedésből neki küldték el a naplót:

1. A postás új volt és még nem ismerte Felicityt.

2. A postás régebben nagy rajongója volt Miss King regényeinek, és szeretett volna megismerkedni vele, s úgy gondolta, hogyha személyesen nyújtja át a levelet, akkor találkozhatna az írónővel.

3. Az írónőnek a Miss King csak az írói álneve, a valódi neve Miss Elizabeth Pendleton.

4. A postás azt hitte, hogy egy hozzá hasonló régi rajongó írt az írónőnek, aki viszont nem tudja az írónő valódi nevét, és ezért írt a borítékra Miss Kinget (a postás tudta, hogy az írónő álnév alatt él).

Miután tisztáztuk ezt a kissé homályos ügyet, Miss Pendleton átadta a naplót és utunkra engedett. A kocsin Felicity elkezdte olvasni a naplót és néhány rám vonatkozó vagy érdekes részt felolvasott. Például ezt: „Megmondhatod Felixnek, hogy jó az önálló élet, de azért itt tanulni is kell, és a családdal semmi sem ér fel. Sokszor van, hogy azt kívánom, bárcsak otthon lehetnék a drága jó Avonlea-ben veletek, a családommal. Ilyenkor végignézegetem a fotóitokat, mert mindenkié itt lóg ám a falamon!” Vagy ezt: „Képzeld, nemrégiben az egyik tanárom megsúgta, hogy a tantestület szerint az Avonlea városkai életről írt kisebb „könyvem” annyira jó, hogy a kiadását fontolgatják. Ez lenne az a bizonyos mérföldkő, ami után már majdnem biztos sínen van a pályám!!!”

Amikor hazaértünk, elmeséltük a történetet, este a „családi tűzhelynél” pedig felolvasásokat tartottunk a naplóból. Az esetet megírtuk Sarának, aki hamarosan vissza is küldött egy csomagot. Az a csomag tartalmazott: egy levelet, még egy teleírt naplót és egy könyvet. Sara első könyvét, melyet a szerző saját kezűleg írt alá. A könyv címe: Az élet Avonlea-ban. Sara megírta, hogyha egy bizonyos Miss Pendleton nem segített volna neki, akkor a könyvét soha nem adták volna ki, és ezért a háliját ki is fejezte könyve bevezető lapjain. Ez volt Sara Stanley eltévedt levelének a története, amely meghozta számára a kezdő sikert az írói pályán.